

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Dzěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 nr. dostacž.

Rogate.

Mat. 7, 7.—11.

„Proscheže a wam budže date; pytajcže a wy budžecže namatacž; kłapajcže a wam budže wotewrjene.“ Tróžny našch Šbóžnik w šwojim předowanju na horje k modlenju wubudžuje a tróžny lubi wušłyschenje. Proscheže, pytajcže, kłapajcže! Š tym chže nam prajicž: Budžecže wobstajni w modlitwje; njewustawajcže, hdyž tež tón knjes se šwojej pomozu čaka. Čłowjeť dyrbi prošecž, Bóh pak chže dacž. Bóh modlitwy wušłyscha, pschetož kaž čłowštki nan modlitwy šwojich džeczi wušłyscha, kať wjele wjazy budže našch njebjeski Wóćez łobre dacž tym, kiž jeho prošcha.

Šbóžnikowe předowanje wo modlitwje:

1. Modlcže šo!

2. Bóh waš wušłyschi.

1. „Proscheže“ nam Šbóžnik pschwoła. W žiwjenju šłyschich husto proštwy kłudnych a wobčeženyh, kotřiz tebe wo pomoz prošcha, a hdy by tež kóždu proštwu rad dopjelniť, ty to njesamóžesč. Šsamo šerscha, kotřiz šo husto wot šwojich poddanow wo hnadu a pomoz prošty, njemóže wschitke proštwy dopjelnicž; pschetož wón je šłabny čłowjeť. Ale Bóh móže pomhacž. Nascha pomoz šteji w mjenje knjesa, kotřiz je njebjeska a šemju štworit. Wón je šwojeho šyna šesom šhryšta k našchej pomozu póbłat a psches njeho pschpowjedacž dať, šo móže pomhacž. Duž dyrbimy jeho prošecž, dokelž wěmy, šo chže prošcheny bycž a šo šłowo šłyschi, kotřez k njemu řecžimy. Kať

pať dyrbimy prošecž? to je šłowne praschenje. Šdyž je něchtó šamožity a tež hotowy, tym, kiž prošcha, pomhacž, šebi wón najpotřebnišchich a najdostojnišchich wušwola, kotřimž pomoz wudžela. Potřebni Božeje pomozy šu wschitzy, kiž k njemu pschikhadžuju. Ale wot naroda šmy tež wschitzy njedostojni, psched Bohom štejecž a jeho prošecž. Šchtož nam jenicžy prawo dawa, psched njeho štipicž a jeho prošecž, je wěra do šesufa šhryštuša, psches kotřehož budžemy Bože džeczi. W tej wěrye pať, psches kotřuz šmy Bože džeczi, dyrbimy tež prošecž. Ty dyrbišch wěricž, šo chže Bóh, kaž šo wón w šhryštušu nad tobu šmili, tež twoju modlitwu wušłyschecž. Kaťka pať je tale wěra pola naš? Wjele šo haťle dopomnja, hdyž je šo njebjesko pocžahnyťo a woni šo šami wjazy do předka nje-wjedža na pucžu žiwjenja, kotřiz wschať tehdom junu k Bohu pschińdu, poť wěrya, poť niž. Woni tole pschińdženje k knjesej jako pošpyť wobhladuja, kotřiz chzedža tež hišcže čžinicž, šo by nicžo njespyťane njewoštaťo. To pať njerěka, we wěrye šo modlicž. Wěra je wěšta nadžija, kotřaz wschitko na Boha štaja. Na čžo pať chžesč šo powoľacž, hdyž ty šam nicžo nimasč, šchtož by mohťo tebe jeho pomozy dželomneho šezžinicž. W šesufowym mjenje dyrbišch šo modlicž, to wón šam kaťe. „Ša čžož wy teho Wótza prošecž budžecže w mojim mjenje, to budže wón wam dacž.“ Modlitwa w šesufowym mjenje je najponižnišcha a š dobom najmóžnišcha modlitwa. Ponižna — pschetož ty šo modlišch w tym šacžucžu, šo nicžo psched Bohom njeišy se šwojej šašlužbu a žiwjenjom, ale šo na šamu šhryštušowu šašlužbu šaľožesč — naj-

móznischa, pschetož hdyž so ty w Jesuſowym mjenje modlišch, wěsch ty: ja ſobu pschinjeſu najmóznischedo ſarěczniſta, kiž mje psched njebeſtim Wótzom ſaſtupuje. Ale ty dyrbiſch ſo tež w duchu Jeſom Khrysta modlicž! Niž kóždu próſtwu móžeſch w Jesuſowym mjenje psched Boha pschinjeſč, ale jenož tajke, kiž ſu wurěczane ſ jeho ducha. Hdyž bychu to ludžo Bohu jenož prajicž trjebali, hdyž chzedža jeſč a picž, draſtu a čziſe, khezju a dwór, pjenjeſy a kublo měcz, potom by jich wjele modlerjom bylo a khtnoſč žiwjenja a džělo byſchtej ſo ſhubilej, potom bychu ſo ludžo žyſe ſwětnym kublam poddali, ſo njebychu ſkónczje žaneje myſle wjazny měli ſa najwjšchſche kublo. Wěſo móžeſch proſyč, hdyž ſy w nuſy, ale naſche ſłowo dyrbi pschi wſchěch próſtwach byč: niž moja, ale twoja wola ſo ſtaſ! a my najwjšchſchu ſtarocž ſabycž njeſměmy: Pytajče najpriedy Bože kraleſtvo! Teho dla je naſ Jeſuſ we Wótče-naſchu wucził, ſ Wótzej w njebjeſach ſo wolacž, ſo by jeho mjeno ſwjecžene bylo, ſo by jeho kraleſtvo ſ nam pschiſchło, ſo ty jeho wola ſo ſtała, my pał woadče hrěchow doſtali a wot ſtego wumoženi byli. Sapocžatk, ſriedžiſna a kónz naſchich modlitwow dyrbi ſbože naſcheje duſche byč. Hdyž proſyſch wo dobre wjedro ſa polo, wo ſtrowoſč ſa tyč ſwojich, njeſabudž, pschi čžělnym ſebi tež na duchowne myſlicž, proſyč wo njebeſti khlěb Božeho ſłowa, wo Božu huadu ſa tebe a ſa tyč ſwojich — potom ſo modlišch w Khrystuſowym duchu a twoja modlitwa njeuwſchſchena njewoſtanje.

2. Bóh wuſchſcha prawu modlitwu. Starschi ſwojim džěczom rad próſtwu dopjelnja. Kał wjele bóle budže to njebeſti Wótčez čžinicž? Čžecže ſłowo wěricž, kotrež ſu njewěrjazny lěta 1848 wuprajili a tež dženzba hiſchče praja: „Bomhaj ſam ſebi, dha budže Bóh tebi pomhacž.“ Čhtó čžył wěricž, ſo móhl ſebi čžłowjeł w žiwjenju ſtajnje ſam ſebi pomhacž! Wobhladaſ ſebi ſwoje čžělo, kał je wono ſłabe a braſchne! Bjeſ Boha ſmy hubjeni a ſłabi. Bóh je wſchudžom a wſchitko ſkutkuje. Wón wuſchſcha naſche modlitwy, hdyž my prawje proſamy. Druhdy wſchaf ſu twoje próſtwy tajke, ſo je Bóh wuſchſchecž njemóže. Pomnyſł ſebi do ſańdženocž! Tehdom ty wo něſchto ſ horzym žadanjom proſchěſche. Nětko dyrbiſch poſnacž, ſo by tebi ſe ſchodu bylo, hdy by Bóh po twojej woli čžinił. Tež wěrjazny čže ſebi druhdy něſchto wot Boha wunuſowacž. Wěsch dha ty, čžłowče, kiž čžeſch mrějaze džěczó ſ mozu do žiwjenja wot Boha proſyč, ſo je džěſczu dobre, dale žiwe byč? Wo džěſczu, kotrež beſchtej tež ſtarſchey ſ mozu ſe ſmjercže wuproſyłoj, ſo piſche, ſo wono roſom ſhubi a ſtarſchey móžeſchtaj jenož proſyč: Knježe, wſmi jo ſ ſebi! Huſto ſebi wuſchſchenje hnydom žadamy, Bóh pał čže naſ ſčžetpliwocž wuczič. Huſto ſo ſda, kaž by tón Knjes ſe ſwojej pomozu čžakał, kaž by naſ wjazny wuſchſchecž njechał, njechamy Bohu winu dacž, ale čžemy ſebi prajicž, ſo ſo wjazny tał nje-modlimy, kaž ſu ſo naſchi wótzojo modlili, kotſiž ſwoje raſſche, wječorne a blidome pacžerje ſpěwachu. Bóh je tón ſamy woſtał, ale my wjazny hódni wuſchſchenja njeſmy, dofelž ſo w prawej wěrie a w Jesuſowym mjenje njemodlimy. Wly čžemy prawje proſyč, a tón Knjes budže naſ wuſchſchecž, my čžemy teho Knjeſa pytacž, a wón budže ſo wot ſwojeho luda namaſacž dacž; my čžemy ſ naſchimi modlitwami wo jeho durje klapacž

hič, ſo móhl nam Sbóžnił junu durje wotewricž a my ſańcž móhli ſ kraſnoſčzi. Hamjeſ.

Tón Knjes je mój paſtyč.

(Pſalm 23.)

So, Jeſu, ty naſch paſtyč ſy,
Nam roſwjekela wutroby;
Nam wozam twojej' woczěrnje
Wſchaf žana trada njebudže.

Naſ wozdžiſch ſ kuzny jelenej
A ſ čžerſtwej wodže njebeſtej;
Na prawe pucže wozđer ſy,
So ſbóžny pschěbył nam'ſamy.

A njech tón pucž tež druhdy dže
Wſchěſ čžěmne doły hluboſe.
Čžo njebojimy njeſboža:
Twój prut a kij naſ wobſita.

Nam ſchčedre blido ſhotujeſch,
Naſ ſ wobradami wofſchewjeſch,
So žiwimy ſo pokojni
A njeſchčězel nam njeſchłodži.

Čžak póndu ſ nami dobroty
A ſmilnoſč naſche žiwe dny.
Wſchi tebi, ſwěrnny paſtyrje,
Naſch woſtatł budž do wěcznoſčze.

Kad čžemy woſtacž ſe ſwěru,
O Jeſu, w twojim ſtadleſchku.
A dowjedž naſ, hdyž na kónz dže,
Do twojej' ſbóžnej' woczěrnje!

R—b.

Macžerina modlitwa.

Pobožna ſwudowjena macž beſche, ta mējeſche jenicžkeho, hižom dorocženeho ſyna. Wſchězo be poſkluſchny a bohabyaſny byl, ale na wyſkofej ſchuli beſche towaſchow namaſał a we ſwójbach ludži ſnacž nawuſnył, kotſiž jeho ſawjeſč pocžinachu. Junu wječzor džěſche ſ ſwojej macžeri: „Čžaba macži, dženzba wječzor nječžakaj na mnje, ale dži ſpacž, dofelž kuſčicžł dlěje wumowſtanu.“ Na praſchenje, ſchto ma priódk, wuſna ſo na poſledł, ſo je ſ někotrymi pschěčželemi něhdže na bal pscheproſchenty, ale ſo ma wona bjeſ ſtarocžze byč, dofelž ſo nicžo njeſdobne a hrěſchne ſtacž njedyrbi. Macž wotmolwi: „Čžubowany ſyno! Ty wěsch, ſo je twój nan ſo minyl, jako ty hiſchče maty beſche, a ja ſym najwjeſchju prózu ſ tobu a ſ twojim ſchěſčziſkims woczěhnjenjom mēla. Duž ſo njedžiwaj, ſo ſym mēniła, ty budžeſch mój troſchč a moje ſepjeradło po čžěle a po duſchi, hdyž ſo ſeſtarju a hdyž tež mój čžaf dóndže. Ale ja widžu, ſo wotžal póndu a moja nadžiſa njebudže dopjelnjena. Dyrbi tał byč, dha čže do Božej ruſow porucžam. Čžtož twój dženzniſchi bal naſtupa, dha jenož na to dopomujam, ſo moje myſle derje ſnajěſch, tež ſy ſtary doſč, ſo móžeſch roſbudžicž, ſchto je prawe abo njeprawe psched Bohom, kiž budže junu mje a tebe ſudžicž; ale, mój lubny ſyno, teho ſo dopomá, hdyž tam wofrjedž wjeſelnych rejwarjom a rejwarłow ſy a ſo ſ nimi wjeſeliſch, ſo ſo twoja macž domach ſa ſwojeho jenicžkeho ſyna modli, ſo by ſo wot knicžomneho ſwěta wotwobrocžil a tamne wězy žadał a pytał, kiž wěcznje ſu w njebjeſach.“

Čžyſy pał tam tola džěſche. Ale hižom po pucžu nadpadže jeho wěſta čžěſnoſč we wutrobje. Dužny tam jemu ſpochi te ſłowa we wuſchomaj ſyncžachu: „Twoja macž ſo domach ſa tebe modli!“ Čžato do rejwanſkeho ſala ſaſtupi, witachu jeho

wščitzy i wješkym wobliczom; ale jemu bšche, jako by kždy, kiž na njeho pohlada, jemu pschwołat: „Ty, klyšich, twoja macz ko domach sa tebe modli!“ Tež sčtož herzy piškach, jemu klincjše, jako bychu ko jemu tute kłowa pschwołate. Sdyž sapocza rejwacz, bšche jemu, jako by cžejče dostojnu podobu kwojeje maczerje pschezo psched woczomaj widžat, kať na kolonomaj ležo prošy: „Anježe, wutorhni mojeho jenicžkeho kyna, so do wčžneho sfaženja njesapadnje.“

Pšchemoženy wot tajkich sacžucžow, praji hnydom božemje kwojim pscheczalam a khwata, so domoj pschińdže. Sow poškłucha mjelcžo pschi stwinych durjach, so by srošmit, hacž ko macz modli a kať ko modli. N jejne kłowa bčhu tať kwerne a wutrobne, so wón cžišče nuts saptupi, jej wołoko sčije padny a wšcho wotprošy. Wón ju prosčesče, so by jemu radžita, kať mōže pola Boha wodacže a kmilnosč namakacž, dokelž ko jara kwojeho dotalnego pucža kaje a kabi žaneje radny njewč. Macz potasa jeho na khrystuža. Wón pať ko tať sprawuje temu Anjesej poda, so wot njeho tu hnadu dosta, so mōžesče jako domjazny mišionar druhim duškam předomacž a je sa khrystuža dohycž. Nětko je se kwojeje kwernej maczerju w njebjekach.

Spať a kmjercž.

Jara husto ko spať a kmjercž dwójnikaj mjenujetaj. Dwójnikaj pať staj i wjetšcha tať wulkeje podobnosče, so mōžesč jeju na přeni pohlad lohko došč je kōbu pscheměnicž. Tež spať runa ko kmjercži w mnohim nastupanju. Wobaj staj nje-pscheměnlivy pschirodny sakoń. Spať pschikhadža po wotpjatosčzi mozow psches sprōznowe džělo, kšoncžiwšchi džěń a jeho skutkowanje; — kmjercž jima cžłowjeka po dospolnym pschetrijebanju mozow a dokšoncžuje žiwjenje i jeho nadawkom.

Do woprawdžiteho spanja potasuje ko sasparnosč; skutkowanje smyšklow sa smonkownosč ko pomalu poshubja a pschekhadža kšoncžnje do polneje bjeswědomosče. — Tať je tež, hdyž ko kmjercž bliži. Džěłbracže sa naležnosče wšchědneho žiwjenja wotebjera, poškilnosč sa rosprōschenja a kwerne swješkelenja ko pominiuje.

Spjazny leži bjeshibicže wupšestrjeny se sandželenymaj woczomaj; wščitke smyškly ku kať sputane a njecžinja žaneje klužby. — Tež mormy tu sprostnjeny leži. Woczi a wušchi nicžo njewidžitej a nješklyšchitej wo pschitomnosčzi druhich. Smyškly na pschezo kwjecža. Žana pruha kwětkla, žadny snyt, žana wón, nicžo, nicžo ko wotemrijeteho cžěla wjazny njedōtkla.

Spať poškicža wotpocžint wot sprōzneho džěla a mnohich wobcžejnosčow minjeneho dnja, a je-li wón cžichi a stromy, wotpocžuje tež duch, kotrehož puta, jeho na cžělo wjasaze, ko ros-wjasane byč idawaju; — kmjercž wobradža wotpocžint wot prózy a starosčow žiwjenja; ani srudoba a wjekele, ani starosče a tyschnosče, khorosče a bolosče ko morweho wjazny njejmaju a jeho wotpocžint njekaza.

Pod žedženjom woczakuje ko cžap spanja po kwerne dopjelnjenej pschikšluchnosčzi, a je wono potom kšōdke a mčrne, mješ tym so je njemčrne, cžini-li kwerdomnje poroki. — Tať ma ko tež se kmjercžu pobožneho a bjesbōžneho. Pšchetož kwjate piškmo praji: „Čži, kotsiž bjes poroka prawje khodžili ku, pschińdu i mčrej a wotpocžuja w kwojich komorach“ (Zej 57, 2); „ale cži bjesbōžni, praji tōn Anjes, nimaju žaneho mčra“ (Zej. 48, 22).

Wōžni dušcha w spanju dale skutkuje. — Mly ko teho tež wot kmjercže nadžijamy.

Ženo někotre hodžiny spať sprōzneho drčmarja w kwojimaj rukomaj džerži; na ranje kšěduje jemu wotucženje i nowemu dnju. — Tež nōž kmjercže njeje žana wčžna; pschetož my wo-

cžakujemy po kmjercži wotucženje i nowemu žiwjenju. Semja wšchaf to wrōcžo dostawa, sčtož je sachodne, a khumsčtny twar cžěla do procha a popjela rospaduje; ale duškej, kotryž je i Boha, je našch Sbōžnik mčsto pschihotowat, hdyž žana kmjercž wjazny njeje.

Spať dama nowe mozny sa džělo sčžehowazeho dnja. — Tež po kmjercži woczakujemy horjestacže i nowymi duchownymi mozami i nowemu, rjenišchemu žiwjenju.

Spať a kmjercž wšchěch runataj. W spanju je wučženy runje tať daloko wrōcžo, kať njewučženy; khudy spi na kwojim kłomniku runje tať derje, haj husto hišče lěpje, dnyli bohaty na kwojim moškłowym lěhwje. — W kmjercži njesčkituje žana wyškōsč psched cžetwemi, kotrež cžělo w rowje pschetocžuja.

Bo dokonjanym sparju ko rano sašo i tymi postrowjamy, kotrychž našcha wutroba lubuje. — Teho nadžijamy ko tež po kmjercži, hdyž nam psches Wōžu hnadu ranje noweho žiwjenja kšhadža!

F.

Na trawicžku.

Trawicžka ty mōlicžka,
Praj, sčto mašch do džěla?
„Sčěru semju wōdžewam,
Drascžicžku ji rjanu dam,
So ko lubje kmeńa.“

Trawicžka ty kōmotna,
Sčto mašch w twojej ruzy?
„Lute rjane rōžicžki,
Kiž cži sčžělu pod nohi
Na brjōžku a luzy.“

Ale sčto ko jelena
Nōžnyšch, pycha kōnow?
„Drčmašch w mojim moškku hdyž,
Sawalam a nōrjam cže
Do jelenyšch kōnow.“

Selenjawka kwětkojta,
Džak cži dobrocžiwka!
Twoja klužba lubosče
Je mi stajne wjekele,
Trawicžka ty miła!

Handrij Zejleť.

Pšchiroda a jeje wliw na cžłowski wutrobu.

(Kšoncženje.)

Dokelž my w pošdžichich lčtach pschi wšchčm kwojim skutkowanju tež husto wjele kšebicžnosče we wutrobje plahujemy, a dokelž my radženje kwojich skutkow jeno kwojeje kšamšnej mozny pschikipšujemy, dha tež našche wješkela žane cžiste, prawe a wčrne wjazny byč njemōža, a mčsto wobsbožazeho sradowanja a dobrocžiwosče sakorjeni ko we naš nadutosč a hrachnosč; i temu pschińdže, so my husto wješkela pytamy, kiž w pschirodže sakožene njejsku a kiž tež, hdyž je i moraliskeho stejisččza wobhladamy, naš woprawdže wobsbožicž njemōža. Sčto dha pať je wina, so my pošdžičho husto žane prawe cžiste a džěcžaze wješkela wjazny njewužitwamy? Nad tym je wina, so my jenicžny na kwoje kšamšne skutkowanje kšžbujemy a kwoje žyłe smyšklenje jeno jemu pschikšložujemy. Mly kmy jenicžny na to smyškleni, něsčto sašklicž a warbowacž. Mly teho dla sa pschirodžine skutkowanje žanu myšk wjazny nimamy, kšiba něhdyž sa wjedro. Šacž tam na luzy tajke

abo hinajke mjetle létaja, hacž šu rjane abo hrosne, kač rěfaja, kač nastawaju atd., wo to šo na pschiklad bur nještara. To wjedžicž nicžo njepomha a žane pjenjesh nje-pschinješe. Kajke kwětki na luzu steja, kač šu twarjene, fajlich barbow šu a cžeho dla runje tam rostu a druhdže niz, to je burej wscho jene, na to wón nje-fedž-buje, jeno šo tam prawje wjele trawy roscže. Wón teho dla tež njemóže šapschijecž, kač móže něchtón ša to myšl a nad tym wješele mēcž, mjetle lojicž a sela pytacž a mochi domoj uošycž. A tola je runje to ša pschirodospytnika a wobfedžbowarja pschirody naj-wjetšche wješele. A cžeho dla? Dokelž je wješele š pschirody. Najcžičičišche a najrjeńšche wješele cžerpa pschirodospytnik š pschi-rodžineho žórła. A tuto žórlo nježórli šo jeno ša pschirodospytnika; š njeho móže kóždy cžerpacž, kiž nima hišcže žyle jatolkanu, brjudow polnu a stwjerdnjenu wutrobu. Ša derje wěm, šo šnano šo mi napschecžiw: Šenicžke žórlo praweho, cžisteho a wěrneho wješela je Bože šlowo. Ša tež pschecžiwio tajkemu wuprajenju wustupowacž njebudu a njemóžu, ale pschispomnicž čžu jeno: 1. dyrbi Bože šlowo we naš prawe a wěrne wješele wubudžicž a wobtwjerdžicž, dha mamy je prawje naložicž a šwoje žiwjenje po nim šložowacž. Njenadenžemy hišcže pschezo tajlich, kiž maja polnu hubu Božeho šlowa a tola we wutrobje žadny mēr a žane wješele? 2. Njeje dha pschiroda tež Boža? Nješbu njebješa stworjene psches Knjesowe šlowo a wschitko jich wójško psches ducha jeho erta? Cžeho dla wažimy šebi jeno Bože šlowo a šazpivamy abo hanimy Božu pschirodu? Še dha stworicžel pschirodu tač jara hubjenu šhotowač, šo žaneho wobfedžbowanja hōdna njeje a šo nicžo š njeje nawuřycž njemóžemy? Cžeho dla pokazuje naš knjes Šesuf tač husto na pschirodu? Cžeho dla šu štoro wschitke jeho pschirunanja a powucžowanja na pschirodu šložene? Nje-móžemy š pschirody nicžo wuřycž š woschewjenju šwojeje wutrobje?

Wrócžmy šo šašo š pschirodže, wot kotrejež šmy šo šdališ, budžmy šašo jako džecž, a my šhonimy, šo ma pschiroda, jeli ju prawje wobfedžbujemy, tež ša doroscženych hišcže wješelow došcž, kiž móža cžlowšku wutrobu woschewicž. Boža študnicžka ma wody došcž.

Kač mamy to šapocžecž? Pohladaj horje š šybolatym hwěž-škam, špomí na Knjesowe šlowo: „We mojego Wótza domje je wjele wobydlenjow!“ a fedžbuj, hacž njebudža žane nadžije šhadžecž we twojej wutrobje? Wobfedžbuj nalěto š zušby dom pschikha-džaze ptacžki, jich radošny špěw, šo šu šašo domoj, jich pilnošcž pschi hnežšotwarjenju, jich staroscžiwoscž ša šwoje mlode, a ty dyrbjal kamjeńtnu wutrobu mēcž, jeli cže to njemohlo šwješelicž a jeli cže to njedyrbjalo š luboscž šahoricž, š luboscž cžlowještju, bōjštwu a š pschirodže?! Pohladaj na ptaki pod njebješami, na kwětki na polu, njedostawa wschitko šwoju potrebu? a ty njechajš wěricž, šo šo tež ša tebe štara wótzowška luboscž? Šladaj, kač je jene druhemu špomožne, jene druhemu š wješelu, a ty nochžyl pošluschny byčž tutemu hłogu a šwojemu šobucžlowjekejš pomozny a šlužomny byčž? Njewidžišč, šo je w pschirodže wschitko krašnje šradowane a šo je pschiroda pschezo džělawa, niz jeno wschitko, šchtož ma postajene, dokonjecž, ale tež š najwjetškej dokonjanoscžej pschiwjecž, a to njedyrbjalo tebe wabicž a cžericž, tež šwojim škutkam po móžnosčej najwjetšču dokonjanoscž dacž?

Teho dla fedžbujmy tež na pschirodu a wuřimy wot njeje. Wona je Boži dom, kač ju Šakub mjenowasche („To njeje nicžo druge hacž Boži dom a tu šu njebješe wrota“), jako mješesche wón, pod hočym njebjom wotpocžowajo, šwój krašny šón, a my šmy, pschebhwajajo w pschirodže, tež w Božim domje. My widžimy w nej Božu krašnocž, pytnjemy škutkowanje jeho ducha a šacžuwamy jeho blisšoscž. My šmy pola njeho a wón pola naš.

We nim šmy my živi, hibamy šo a šmy, a wschaf wón wot jeneho kōždeho wot naš daloko njeje.

M. R.

Wschelake š bliska a š daloka.

— Na Bože špěče šmēja šo Gustav-Abolšski šwjedžen we Wjelecžanskiš Božim domje. Šserbjy předomacž budže knjes duchomny Bogt š Šodžija. Šschecželjo Gustav-Abolššeho towarštwu š wokolnošcže šo nadžijomnje w bohatejš licžbje šěndu a šmēja pschi tym škladnošcž, šebi nowy Wjelecžanski Boži dom wobhladacž.

— Šsecži džěš šwjatkow budže šo bibliški šwjedžen w Budeštezach šwjecžicž. Wón budže přeni bibliški šwjedžen, kotryž šo w Budešczanskiš wošadže šwjecži.

— Š tuthym mēšazom je šo knjes šarač Šandriš w Maleššezach na wotpocžink podal. Šeho wošada, kač wschitzy Šserbja š wutrobnej šobuželnošcžu na tym džěl bjerjemy, šo je dla wocžazeho cžerpjenja tač šaše nuřowany byl, šwój paštyřški šij šložicž. Wōh trošchtuj jeho a wobradž jemu mēr a špokojnošcž na jeho wotpocžinku.

— W pošedženju Šakecžanskiš pschedšejicžerštwu je šo šaš-dženu njedželu wobšamklo, šo móšchnicžka wot 1. julija špadnje.

— Šchtwóřtk do šwjatkow šo wuradženja šakšeho šejma ššoncža. Wōlbny šakon šo nje-pscheměni, tež niz dawšowy porjad. Wō želešnicach, po kotrychž šu pschezo mnohe žadanja pschi šěndženu šejma, je šo wuradžalo, ale jenož malo želešnicow je šo pschiswolicž mohlo, dokelž šu pjenježne wobšejnošcže hubjene. Ššrjedu mješesche šo w drugejš komorje wuradženje wo proštwach, kotrež běču dla cžerje Šartišo-Šadworškejš želešnicy na šejm šo poššale. Přóštwu Šchwacžanow, šo by šo cžěč š pošdnju w blisšocžej Šchwacžiz šminyla, šo wschnošcži š wjedženju da. Přóštwy pak, kotrež běču šo podale wot Abolššej hěty w Šhrōšcže, š Maleššez a š Minakala, bjes wušpěcha wostachu. Š tym drje budže nětko hēdženje, kač ta želešnica pošdže, ššoncžene. Wōjowalo a pišalo je šo došcž. Šadžijomnje pak šo nětko bōřny dotwari, hdyž šo wschaf prašcha, hacž budže wužit ša tyč, kiž pschi nješ bydla, jara wulki, hdyž wopomnimy, šo ma na pschiklad Šartiški wobydleř psches Šadwoř do Šudyščina šo wješcž.

— 2. meje šwjecžesche w Draždžanach mandželški por jara žadny dejmantowy kwapš. To bēšchtaj rentier Šnzmann a jeho mandželška w nowym mješcže. 2. meje 1844 bušchtaj wonaj w žyršwi w Šomacžu wěrowanaj. Wonaj štaj cžilaj a štowaj.

— Ššwětna wuštajěža w Št. Louis w Amerizy je šo wotewřila. W Št. Louis w němškim wotdžělenju šu tež kwapšne dary našeho šhěžorškejš pora wuštajene. W 52 šščinjach šu krašne ššěborne dary, mješ nimi cžěšny dar pruškich mēštow: 200 puntow cžěžka šōdž je ššěbora.

— Wot japanišo-ruškejš bitwišcže je šašo nowa wěšta pošwješcž dōššla, kotraž je wot wobeju štronow wobšrucžena. 1. meje šu Šapanizy š jara wulkej pschemozu něšotre mješšche džělby ruškejš wójška, kotrež dyrbjachu Šapanow po móžnosčej šadžeržowacž, wot rěki Šale wotcžišcželi, tač šo je japanška 1. armeja, š 200,000 muži wobšejaza, rěku Šalu pschecžicž mohla.

— Šrudnje šteji na našim Šfrikanskiš bitwišcžu. Š šlemu nje-pschecželejš Šerero je šo drugi pschidač — tyřuš, kotryž mješ našimi wojakami šakhadžuje.

Dališche dobrowólne dary ša wōbohe armeniške šyroty.

Š. š D. 6 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džaf.

Šōlcž, redaktor.